

Прихована історія сорокового вірша — число вісімнадцять

Друге горе — Частина п'ята

Jeff Pippenger
2026-07-15

«Ключ», що представляє битву за Ніневію в дев'ятому розділі Об'явлення, здійснився в історії, яка спричинила поворотний момент, що, звичайно, і робить ключ. Моє твердження полягає в тому, що битва за Ніневію була не лише історичним ключем, який позначив піднесення ісламу, але й пророчим ключем. Пророча динаміка цієї битви приводить усі лінії царств біблійного пророцтва, викладені в Даниїла та Об'явленні, у відповідність з одинадцятим розділом Даниїла. Роблячи це, вона дає змогу всім цим царствам свідчити про останні шість віршів одинадцятого розділу Даниїла і, що ще важливіше, — зняти печать із зовнішньої прихованої історії сорокового вірша.

І дам тобі ключі Царства Небесного; і що ти зв'яжеш на землі, те буде зв'язане на небі; і що ти розв'яжеш на землі, те буде розв'язане на небі. Matthew 16:19.

Вивільнення і піднесення царства Магомета

Битва при Ніневії 627 року ознаменувала початок останніх десяти років перської влади, яка була переможена завдяки хитромудрій стратегії Риму, супроводжуваній туманом Божого провидіння. Вона позначила поворотний момент, коли ісламські орди Мухаммеда починають підніматися. Ця битва усунула стримувальний чинник, який існував; чинник, що теоретично й надалі зберігався б, якби і Рим, і Персія обидва зберегли свою силу. Жодна з них цього не зробила.

Стримування і вивільнення

У пророчому зображенні ісламу ми знаходимо стримування і вивільнення ісламу вже від самого першого представлення в Писанні, коли Сарра переконала Авраама стримати Агар і Ізмаїла.

І сказала Сараї до Аврама: Нехай моя кривда буде на тобі; я віддала мою служницю в твоє лоно, а коли вона побачила, що зачала, то я стала зневаженою в її очах. Нехай Господь розсудить між мною та тобою. А Аврам сказав Сараї: Ось твоя служниця у твоїй руці; учини з нею, як тобі вгодно. І коли Сараї поводитися з нею суворо, вона втекла від її лица. Буття 16:5, 6.

Ще до того випадку причина, з якої Агар уведено в пророче оповідання, полягає в тому, що Господь «стримав» Сарру від народження дитини.

А Сара, Аврамова дружина, не народжувала йому дітей; і мала вона служницю, єгиптянку, ім'я якої — Агар. І сказала Сара до Аврама: Ось, Господь замкнув моє лоно,

щоб я не народжувала; увійди ж до моєї служниці, може, я матиму дітей від неї. І послухав Аврам голосу Сари. Буття 16:1, 2.

«Ключ» з дев'ятого розділу Об'явлення, даний Магомету, який згодом здійснився через битву при Ніневії, означає усунення «стримування» з ісламу в будь-який даний момент пророчої історії.

«Ангели стримують чотири вітри, представлені як розгніваний кінь, що прагне вирватися й помчати по лицю всієї землі, несучи на своєму шляху руйнування і смерть». Manuscript Releases, volume 20, 217.

«Піднесення і занепад» царства Магомета зображено не стільки як піднесення і занепад, скільки як «звільнення» і «стримування». Коли іслам пророчо звільняється, це звільнення було проілюстровано битвою при Ніневії.

Лише Горе

Із семи сурм лише горесні сурми ісламу охоплюють історію як стала сила від часу їхнього першого введення в пророчу історію аж до завершення часу випробування. Перші чотири сурми, наведені на західний Рим, представляли Одоакра, Гензерика, Аттілу Гуна та Аларіха, тим самим прообразуючи чотири провіденційні сили суду в останні дні; проте їхній сучасний відповідник не є прямим нащадком тих чотирьох давніх сил. Не так із горесними сурмами. Щойно іслам входить в історію, він продовжує пряму лінію звільнення і стримування, доки не буде цілковито звільнений при завершенні часу випробування. У горесних сурмах «ключ» «звільнення» позначений битвою при Ніневії.

Нікомедія і 27 липня 1299 року

Піонери правильно визначили 27 липня 1299 року як початок ста п'ятдесяти років, що закінчилися 27 липня 1449 року, які, своєю чергою, започаткували триста дев'яносто один рік і п'ятнадцять днів, що завершилися 11 серпня 1840 року.

У попередній статті ми визначили облогу 1333–1337 років, накладену на Нікомідію султаном Орханом Газі (сином Османа I, засновника Османського бейліку), коли він обложив важливе візантійське місто Нікомідію. Ця облога є завершенням воєнних дій проти Нікомідії, що розпочалися з його батьком Османом. Сто п'ятдесят років Об'явлення 9:10 почалися 27 липня 1299 року, і, як початок пророцтва, історію, пов'язану з цією початковою датою, належить відзначити. Осман I (засновник Османської династії) був батьком султана Орхана Газі, який 27 липня 1299 року здобув важливу ранню перемогу над Візантійською імперією в битві при Бафеї, що відбулася в області Нікомідії, поблизу міста Нікомідія — надзвичайно важливого столичного міста в римській та ранньовізантійській історії.

Отець і Син

27 липня 1299 року сили Османа розгромили візантійське військо під проводом місцевого правителя. Цю битву вважають одним із перших великих самостійних військових успіхів

Османа після того, як він розпочав консолідацію влади у Віфінії (північно-західна Анатолія). Вона стала важливим кроком у переході від невеликого турецького бейліку (племінного князівства) до зростаючої сили, яка зрештою кине виклик візантійським територіям і завоює їх. Ця дата позначає початок періоду зростання ісламу, що врешті-решт привів до заснування Османської імперії під час падіння Константинополя у 1453 році. Осман використовував воїнів-газі (прикордонних нападників з ісламською мотивацією), і саме тоді розпочалося формування прикордонних воїнів-газі в більш структуроване військо, яке поступово розвивалося від Османа, а далі — за його сина Орхана. Серед інших важливих складових спадщини Османа є й те, що вона дала ісламові змогу утримувати за собою власність, на відміну від воєнних дій воїнів-газі, чиї неорганізовані тактики раптових нападів і відступів залишали їм лише здобич їхніх перемог, але ніколи — жодної території.

27 липня 1299 року Осман розпочав похід у місцевості Нікомідії, а через тридцять чотири роки його син розпочав чотирирічну облогу столичного міста Нікомідії. Батько — на початку, а син — наприкінці. Війна починається проти області, представленій як Нікомідія, і завершується захопленням Нікомідії, столичного міста області Нікомідії. Від 1299 до 1337 року — тридцятивосьмирічний період, і пророчо число «тридцять вісім» символізує піднесення.

«Тепер устаньте, — сказав я, — і перейдіть через потік Зеред». І ми перейшли через потік Зеред. А часу, протягом якого ми йшли від Кадеш-Варні до переходу через потік Зеред, було тридцять вісім років, аж доки не вигинула з-поміж табору вся генерація військових мужів, як Господь клявся їм. Второзаконня 2:13, 14.

Сто п'ятдесят років від 27 липня 1299 року до 27 липня 1449 року являють собою період, що привів до утвердження Османської імперії другого горя з дев'ятого розділу Об'явлення. Тридцять вісім років поступового завоювання Нікомедії почалися з батька (Османа) і завершилися його сином (Орханом). Цей період відображає перший крок поступового піднесення племінного князівства до імперії.

Сто п'ятдесят років від 27 липня 1299 року до 27 липня 1449 року включають чотирирічну облогу, яка позначає кінець тридцяти восьми років. Початок завоювання Нікомідії був покладений батьком Османом, а завершення було здійснене чотирирічною облогою від 1333 до 1337 року; облогою, проведеною сином Османа.

Коли сто п'ятдесят років завершилися 27 липня 1449 року, візантійський імператор Костянтин Одинадцятий, або останній Костянтин східного Риму, шукав дозволу у турків, щоб зійти на престол. Від тієї дати до завоювання Константинополя минуло чотири роки. Ці чотири роки завершилися облогою Константинополя, і Костянтин Останній загинув під час облоги. Піднесення ісламу представлене першими тридцятьма вісьмома роками пророцтва про сто п'ятдесят років, що завершилися чотирирічною облогою. Коли сто п'ятдесят років закінчилися, іслам піднісся до такого рівня, що східний Рим був принижений силою, якою тоді володіли турки. Від приниження 27 липня 1449 року чотири роки привели до падіння східного Риму, коли Константинополь був узятий облогою. Кінець перших тридцяти восьми

років позначений облогою, і встановлення Османської імперії також позначене облогою.

38 і 40

Число тридцять вісім як символ викладене Мойсеєм у Повторенні Закону, де воно представляє останні тридцять вісім років суду сорокарічного блукання пустелею. Отже, число тридцять вісім як символ має зв'язок із числом сорок. Осман оволодів територією Нікомідії 27 липня 1299 року, а через тридцять вісім років його син узяв столичне місто цієї території. І територія, і столичне місто називалися Нікомідія. Історики визначають цю битву як перший із «двох» кроків, що позначають самий початок піднесення Османської імперії. Другим кроком, визначеним історією, є битва за Нікею в 1301 році. Там батько Осман узяв територію, що називалася Нікея, а в 1331 році, через тридцять років, його син узяв столичне місто, назване Нікея, колишню столицю Римської імперії.

Стосовно 1299 року та битви при Нікомедії, як першого з двох кроків, другий крок настав через два роки, у 1301 році. 1299 рік є символом тридцяти восьми, а через два роки (сорок) батько захоплює територію Нікеї. Взаємозв'язок тридцяти восьми й сорока років у давнього Ізраїлю, який піднімався, щоб заволодіти обітованою землею, представлений у датах 27 липня 1299 року і 1301 року. Ці перші два кроки піднесення ісламу позначені військовими кампаніями, що починаються з того, що батько завойовує територію, а наприкінці син завойовує столицю цієї території. Коли ці дві столиці впали, вони впали внаслідок облоги. Обидві столиці в певний час були столицями Східного Риму.

27 липня 1299 року і 1301 року доходять свого завершення 11 серпня 1840 року, що відображає історію 1838 року, коли Літч уперше опублікував свій погляд і передбачення щодо пророцтва про триста дев'яносто один рік і п'ятнадцять днів, яке зрештою мало сповнитися 11 серпня 1840 року. Двома етапами піднесення для міллеритів були 1838 і 1840 роки.

«У 1840 році інше визначне сповнення пророцтва викликало широкий інтерес. За два роки до того Йосія Літч, один із провідних служителів, які проповідували Другий прихід, опублікував тлумачення Об'явлення 9, передрікаючи падіння Османської імперії. Згідно з його обчисленнями, ця влада мала бути повалена “у 1840 році по Р. Х., десь у місяці серпні”; і лише за кілька днів до здійснення цього він написав: “Якщо вважати, що перший період, 150 років, сповнився точно перед тим, як Деакозес зійшов на престол з дозволу турків, і що 391 рік і п'ятнадцять днів почалися при завершенні першого періоду, то він закінчиться 11 серпня 1840 року, коли можна очікувати, що османська влада в Константинополі буде зламана. І я вірю, що саме так і виявиться”. — Josiah Litch, in Signs of the Times, and Expositor of Prophecy, August 1, 1840.»

«Саме в зазначений час Туреччина через своїх послів прийняла протекцію союзних держав Європи і таким чином підпорядкувала себе контролю християнських народів. Ця подія в точності здійснила пророцтво. Коли про це стало відомо, безліч людей переконалися в правильності принципів пророчого тлумачення, прийнятих Міллером та його співробітниками, і адвентистському рухові було надано дивовижного поштовху.

Люди вчені й впливові приєдналися до Міллера як у проповідуванні, так і в поширенні його поглядів у друзі, і від 1840 до 1844 року ця справа швидко поширювалася». Велика боротьба, 334, 335.

Пророцтво Літча про 38-й рік і його виправлене видіння щодо 40-го року містять його заключне твердження, яке він написав 1 серпня, за десять днів до виправленого пророцтва. Саме сповнення цього пророцтва переконало світ у правильності методології біблійного пророцтва. Тридцять вісім років, які позначили постання давнього Ізраїлю, включали два роки від переходу через Червоне море до першого бунту в Кадеші.

Бо всі ті мужі, що бачили Мою славу і Мої чудеса, які Я вчинив у Єгипті та в пустелі, і вже оці десять разів випробовували Мене та не слухалися голосу Мого, — вони напевно не побачать того Краю, що Я клявся дати їхнім батькам; і ніхто з тих, що гнівили Мене, не побачить його. Числа 14:22, 23.

Той бунт визначено як останнє з десяти випробувань. Дворічний період випробування з десяти випробувань, доданий до тридцяти восьми років у пустелі, прообразно вказував на 1838 і 1840 роки, а 1840 рік містив період у десять днів.

І початкова точка піднесення ісламу з Османом 27 липня 1299 року започатковує тридцятивосьмирічний період, який завершується чотирирічною облогою у 1337 році. 27 липня 1299 року був першим із двох кроків, які історики визначають як початкову точку піднесення Османської імперії, а другим кроком був 1301 рік. Два етапи битв при Нікомідії та Нікеї у 1299 і 1301 роках є прообразом 1838 і 1840 років. Початок пророцтва ілюструє кінець.

Нікомідія і Нікея у відповідні періоди своєї історії обидві тимчасово служили столицями східного Риму. Звичайно, Константинополь зрештою став східною столицею у 330 році й залишався нею до 1453 року. Нікомідія і Нікея є прообразами падіння Константинополя; усі вони впали під ісламськими облогами, що позначили завершення кампанії, в ході якої іслам спочатку взяв під контроль цю територію, а відтак захопив столичне місто.

Перша облога — чотири роки від 1333 до 1337 — являє собою чотири роки від 1449 до 1453, коли пророцтво завершилося. Через триста дев'яносто один рік і п'ятнадцять днів по тому іслам стримується, коли міллерити «підводяться» під пророчою силою, представленою в характеристиках «тридцять вісім і сорок», як це показано в альфа-історії історії 27 липня 1299 року і 27 липня 1449 року. Піднесення ісламу і піднесення Божих вісників останніх днів представлені в числовому символі, який утворений числовим співвідношенням 38 і 40.

У Єзекіїля тридцять сьомому розділі іслам є звісткою східного вітру, яким дихнуто на мертві сухі кості, щоб вони могли встати як велике військо. Коли надходить звістка Єзекіїля, починається повстання, як це було в міллеритській історії 1838 і 1840 років. Ця звістка надійшла 11 вересня, і за близького недільного закону ті кості постають як велике військо. Підняття Божого війська як церкви-переможниці в останні дні прообразно представлено 1838 і 1840 роками. Період від 11 вересня до недільного закону був

прообразно представлений 1840–1844 роками, але він також прообразує період від 31 грудня 2023 року до вогняних куль Нешвілла.

Східний Рим

Від поділу імперії Костянтином першим (Великим) і до останнього Костянтина простягається пророча історія Східного Риму. Отже, пророчий період позначений пророчим, або символічним, батьком і сином, як це представлено їхнім іменем, хоча між Костянтином Великим і Костянтином одинадцятим не було прямого кровного походження. Перший і останній Костянтин також пророчно представлені як символи альфи й омеги, і батько (альфа) обрав Константинополь столицею, а син (омега) загинув під час облоги, коли Константинополь перестав бути столицею. Пророчий період Східного Риму позначений першим і останнім Костянтином. Період у 150 років, що розпочався 27 липня 1299 року, включає період у 38 років і завершується 40-річною облогою. Та облога була прообразом 1449–1453 років. Кампанія Нікомідії почалася із завоювання території й завершилася завоюванням столиці цієї території. Так само, як із першим і останнім Костянтином, завоювання Нікомідії почалося з батька (першого) і завершилося сином (останнім).

Чотири роки

Чотирирічна облога на початковому етапі ста п'ятдесяти років, що вели до чотирьох років від приниження Костянтина останнього в 1449 році до 1453 року, коли Константинополь був обложений і впав. Пророцтво про час другого горя, що охоплює триста дев'яносто один рік і п'ятнадцять днів, розпочалося 27 липня 1449 року і завершилося 11 серпня 1840 року. Ця дата позначає початок чотирирічного періоду, який сестра Уайт назвала славним виявом сили Божої.

«Ангел, який з'єднується в проголошенні вістки третього ангела, має осяяти всю землю своєю славою. Тут передречено працю всесвітнього масштабу й незвичайної сили. Адвентистський рух 1840–44 років був славним виявом Божої сили; вістка першого ангела була занесена до кожної місіонерської станції у світі, а в деяких країнах спостерігалось найбільше релігійне зацікавлення, яке будь-коли було засвідчене в якій-небудь землі від часу Реформації шістнадцятого століття; але все це буде перевершене могутнім рухом під час останнього застереження третього ангела». Велика боротьба, 611.

Іслам був стриманий 11 серпня 1840 року, і настав чотирирічний період, який узгоджується як із злиттям Святого Духа в П'ятидесятницю, так і зі сходженням могутнього ангела з Об'явлення вісімнадцятого розділу, коли «великі будівлі» Нью-Йорка були уражені ісламом третього горя 11 вересня. 11 вересня позначає початок часу запечатування ста сорока чотирьох тисяч. Запечатування є періодом часу, і закінчення періоду запечатування має ознаки початку цього періоду. Коли Христос зійшов 11 вересня, Він став прообразом Михайла, Який сходить, щоб воскресити двох свідків 31 грудня 2023 року, коли розпочався завершальний період запечатування.

Ключ, який є битвою Ніневії, представляє різні вивільнення ісламу, що до 1453 року повалили б Східний Рим. У межах ста п'ятдесяти років «п'яти місяців» десятого вірша і початок, і також кінець містять чотирирічний період. Ці два чотирирічні періоди пов'язані із завершенням трьохсот дев'яноста одного року й п'ятнадцяти днів, що позначили чотирирічний період від 1840 до 1844 року, коли Христос мав осяяти «всю землю славою Своєю». У 1844 році пророчий час перестав застосовуватися, бо часу вже «не буде».

І поклявся Тим, Хто живе на віки вічні, Хто створив небо і те, що в ньому, і землю і те, що на ній, і море і те, що в ньому, що часу вже не буде. Об'явлення 10:6.

1333 до 1337, 1449 до 1453, 1840 до 1844

Ті три лінії чотирирічних періодів узгоджуються з часом запечатання від 11 вересня до недільного закону, і вони також узгоджуються з фракталом від 11 вересня до недільного закону, який представлено від 31 грудня 2023 року до того часу, коли іслам знову буде звільнений, щоб спрямувати вогняні кулі Нешвілла.

Пророчий фрактал від 31 грудня 2023 року до вогняних куль Нешвілла був прообразно окреслений трьома чотирирічними пророчими періодами, які всі узгоджуються з часом запечатання від 9/11 до недільного закону. Отже, чотири свідки визначають історію від 31 грудня 2023 року до нападу на Нешвілл, і битва за Ніневію була тим «ключем» для кожного з цих свідків. 1333, 1449, 1840 і 9/11 — усі були поворотними моментами — «ключами».

«З історії минулого слід винести уроки; і на них звертається увага, щоб усі могли зрозуміти, що Бог діє нині за тими самими принципами, за якими Він діяв завжди. Його рука видима в Його праці й серед народів нині так само, як це було відтоді, відколи Євангеліє вперше було звіщене Адамові в Едені.

«Існують періоди, які є поворотними моментами в історії народів і Церкви. У Божому провидінні, коли настають ці різні кризи, дається світло на той час. Якщо його приймають, відбувається духовний поступ; якщо ж його відкидають, за цим ідуть духовний занепад і катастрофа віри. Господь у Своему Слові відкрив наступальну працю Євангелія, якою вона звершувалася в минулому і звершуватиметься в майбутньому, аж до завершального конфлікту, коли сатанинські сили здійснять свій останній дивовижний рух». Bible Echo, August 26, 1895.

Нікомедія

Після того як Діоклетіан став імператором у 284 році, у 293 році він обрав Нікомедію східною столицею Римської імперії, коли юридично поділив імперію на Схід і Захід, установивши систему тетрархії. Протягом кількох десятиліть Нікомедія слугувала головною адміністративною та військовою столицею на Сході. Костянтин Великий використовував її як опорний центр, перш ніж вирішив збудувати нову столицю в сусідньому Візантії (який він у 330 році перейменував на Константинополь). Навіть після того, як Константинополь став головною столицею, Нікомедія залишалася великим регіональним центром, стратегічно розташованим на східному узбережжі Мармурового моря. Отже, хоча вона й не була

постійною столицею, як Рим або Константинополь, Нікомедія була офіційно визначена східною столицею в ключовий перехідний період римської історії. На початку ста п'ятдесяти років здобувається столиця східного Риму, і наприкінці здобувається столиця східного Риму. Обидва здобуття включали облогу.

Діоклетіан

Імператор Діоклетіан офіційно зробив Нікомідію східною столицею Римської імперії, коли в 293 році запровадив систему тетрархії. Система тетрархії складалася із західного та східного поділу імперії; і на Сході, і на Заході були старший імператор (Augusti) та молодший імператор (Caesar), що в сукупності становило число чотири, представлене словом «тетрархія».

Альфа й Омега

Діоклетіан є омега-символом церкви Смирни, а Нерон — альфа-символом. Костянтин Великий є альфа-символом церкви Пергаму, а Юстиніан — омега-символом.

«Юридичний» поділ Риму на схід і захід (який не виявився тривалим) був здійснений Діоклетіаном, а пророчий поділ Риму на схід і захід був здійснений Костянтином. Упродовж історії другої символічної церкви переслідування, представлені Смирною, Рим був юридично поділений на схід і захід, а в історії третьої символічної церкви компромісу, представлені Пергамом, Рим був пророко поділений на схід і захід. 293 рік був альфою, а 330 рік був омегою, і 11 травня 330 року Костянтин Великий урочисто посвятив Константинополь як столицю Імперії.

Юридичний поділ, здійснений Діоклетіаном у 293 році, розпався через громадянську війну, що тривала потому аж до Міланського едикту 313 року, коли Костянтин на сході та Ліциній на заході видали Міланський едикт, узаконивши християнство і фактично поклавши край тетрархії — системі чотирьох узгоджено правлячих володарів, яка звелася до боротьби між двома головними силами (Костянтином на Заході та Ліцинієм на Сході). Юридичний поділ, що започаткував крах, являє собою двадцятирічний період від поділу до поділу, і обидва поділи спричинили розпад системи.

Смирнська церква почалася з Нерона у 64 році, коли велику пожежу Рима Нерон використав для переслідування християн, яких Нерон звинуватив у розпалюванні пожежі. Нерон позначає початок переслідування і є прообразом остаточного переслідування останніх днів. Те остаточне переслідування триває аж до завершення часу випробування, коли папська влада приходить до свого кінця, і ніхто їй не допоможе. Отже, перший період переслідування почався зі спалення Рима і закінчується спаленням Рима.

І десять рогів, що ти бачив на звірі, зненавидять блудницю, і спустошать її, і оголять, і пожеруть її тіло, і сплять її вогнем. Об'явлення 17:16.

Смирнська церква почалася з Нерона у 64 році, коли велику пожежу Рима Нерон використав для переслідування християн, яких він звинуватив у підпалі. Через двісті п'ятдесят років

вона завершилася у 313 році Міланським едиктом. Цей «едикт» є завершенням двадцятирічного періоду, що почався з юридичного поділу, здійсненого Діоклетіаном, і водночас був завершенням двохсот п'ятдесяти років Смирни, що почалися з Нерона. Двісті п'ятдесят років переслідування, представлені Смирнською церквою та Нероном, включали десять років найжорстокішого переслідування, спричиненого Діоклетіаном. Ці десять років переслідування були останньою половиною двадцяти років Діоклетіана, що почалися з його юридичного поділу імперії у 293 році. Від юридичного поділу імперії на схід і захід, здійсненого Діоклетіаном у 293 році, почався двадцятирічний період, що складався з двох десятирічних періодів.

Діоклетіан юридично поділив імперію на схід і захід, тим самим прообразно вказуючи на пророчий поділ, здійснений Костянтином. Поділ Діоклетіана був на схід і захід, але він складався з двох правителів на сході й двох правителів на заході: одного головного й одного другорядного правителя для кожної частини. 23 лютого 303 року Діоклетіан видав перший із кількох «едиктів» проти християн, позначивши цим початок Великого гоніння (також званого Діоклетіановим гонінням) — найсуворішого й наймасштабнішого переслідування християн у Римській імперії.

І ангелові церкви в Смирні напиши: Так говорить Перший і Останній, що був мертвий і ожив: знаю діла твої, і скорботу, і вбогість, — та ти багатий, — і знаю богозневагу тих, що кажуть про себе, ніби вони юдеї, а ними не є, але є синагогою сатани. Не бійся нічого з того, що маєш витерпіти: ось диявол укине декого з вас до в'язниці, щоб ви були випробувані; і матимете скорботу десять днів. Будь вірний аж до смерті, і дам тобі вінець життя. Хто має вухо, нехай чує, що Дух промовляє до церков: Переможець не зазнає шкоди від другої смерті. Об'явлення 2:8–10.

Велике гоніння тривало за наступників Діоклетіана (особливо за Галерія) до 313 року, коли воно припинилося з Міланським едиктом. Нерон є альфа-символом переслідування, що типологічно передвіщало Діоклетіана як омега-гоніння пророчого періоду, представленого церквою Смирни. Переслідування завершилося політичним шлюбом і договором між Костянтином на сході та Ліцинієм на заході. У лютому 313 року Константин і Ліциній зустрілися в Медіолані й видали Міланський едикт, який надавав релігійну терпимість християнам (та іншим) по всій імперії. Щоб зміцнити свій політичний союз, Ліциній одружився з Констанцією (зведеною сестрою Константина) під час цієї зустрічі або близько того часу. Цей шлюб був класичним римським політичним союзом — він скріпив угоду між двома імператорами й допоміг тимчасово стабілізувати імперію після років громадянської війни. Союз тривав недовго. Згодом Константин і Ліциній воювали один проти одного, і в 324 році Константин переміг Ліцинія, ставши одноосібним правителем.

Від Нерона до Костянтина звершився пророчий період Смирни тривалістю у двісті п'ятдесят років, а в 313 році розпочалася церква Пергаму, церква компромісу, що завершилася церквою Тіятири у 538 році. Двісті п'ятдесят років Смирни являли собою період переслідування, і наприкінці цього загального періоду переслідування Діоклетіана сповнило «десять днів» (десять років) Об'явлення, де найтяжчий період переслідування

являє собою фрактал усього періоду. Ці десять років є фракталом двохсот п'ятдесяти років. Ті десять років являють собою омегу переслідування Нерона, а по їх завершенні — омега-поділ імперії на схід і захід.

Шлюб і розлучення

Смірна почалася зі спалення Рима в 64 році й завершилася через двісті п'ятдесят років, у 313 році, Міланським едиктом і політичним шлюбом сходу та заходу. Десятирічний фрактал переслідування почався в 303 році й завершився в 313 році Міланським едиктом і політичним шлюбом сходу та заходу. Двадцять років, що почалися з юридичного поділу сходу та заходу в 293 році за Діоклетіана, завершилися в 313 році політичним шлюбом сходу та заходу. Шлюбний договір 313 року між сходом і заходом завершився розлученням 324 року, коли Костянтин переміг Ліцинія із заходу й став одноосібним правителем Рима. Пророче розлучення 324 року настало через три роки після першого недільного закону 321 року.

Сімнадцять років від 313 до 330 року означають політичний шлюб, завершення переслідування, представленого Смирною та Нероном, і початок церкви компромісу, представленій Пергамом. Початок Пергаму в 313 році, при шлюбі, супроводжувався початком переслідування, що розпочалося з першого недільного закону в 321 році. За цим настало пророче розлучення 324 року, яке привело схід і захід в одну імперію під владою Костянтина. Через шість років, у 330 році, поділ на схід і захід був пророчо повторений. Сімнадцять років являють собою альфа-період церкви Пергаму, який тривав би доти, доки церква Тіатири не з'явилася в пророчій історії в 538 році. Цей альфа-період являв би собою омега-історію наприкінці періоду від 330 до 538 року. Омега-історія Пергаму представляє період 496, 508 і 533 років.

Сімнадцять років

Птолемей, часу битви при Рафії, царював «сімнадцять років», і між битвою при Рафії та битвою при Панії було «сімнадцять років». Ці сімнадцять років символічно узгоджуються із сімнадцятьма роками від 313 до 330. Неронові двісті п'ятдесят років Смирни привели до перших сімнадцяти років церкви Пергаму й поєднуються з двомастами п'ятдесятьма роками, що почалися від третього указу в 457BC, початкової точки 2300 років Даниїла 8:14, яка є підвалиною й центральним стовпом адвентизму. Два свідки тривалістю двісті п'ятдесят років узгоджуються з двомастами п'ятдесятьма роками шостого царства біблійного пророцтва, яке почалося в 1776 році й закінчується цього року, у 2026 році.

Піонери адвентизму не бачили й не розуміли сімнадцяти років від 313 до 330 року, бо в 1844 році вони ще навіть не розуміли питання сьомого дня — суботи — або дня сонця. Однак вони розпізнали сто п'ятдесят років десятого вірша дев'ятого розділу Об'явлення, і це стало початком періоду, що привів до трьохсот дев'яноста одного року і п'ятнадцяти днів, які завершилися 11 серпня 1840 року. Це розуміння спричинило могутній «прояв сили Божої».

Піонери не розпізнали другого періоду в сто п'ятдесят років у дев'ятому розділі Об'явлення. Їхнє основоположне розуміння становить ту платформу, на якій збудоване «нове світло» дев'ятого розділу Об'явлення. Це світло відкривається «ключем» битви за Ніневію. Цей «ключ» дає студентіві пророцтва змогу розпізнати всі царства біблійного пророцтва, представлені в Даниїла та в Об'явленні. Вавилон, Мідо-Персія, Греція, імперії Селевкідів і Птолемеїв, царство Магомета, а ще більшою мірою він збільшує в значенні імперію Риму, визначаючи піднесення й падіння не лише Риму, але також царств східного й західного Риму, а також Сполучених Штатів (лжепророка), папства (звіра) та Організації Об'єднаних Націй (дракона). Усі піднесення й падіння цих царств свідчать про рухи дракона, звіра та лжепророка, які зрештою приводять світ до Армагеддону. Цей рух представлений в останніх шести віршах одинадцятого розділу книги Даниїла, а початок цього руху представлений у прихованій історії сорокового вірша.

Битва за Ніневію надає пророчу точку відліку, щоб узгодити свідчення імперії Риму, царств східного й західного Риму та папського Риму в послідовності подій кінця часу. Отже, битва за Ніневію є ключем, що повною мірою висвітлює різні пророчі свідчення про Рим, і згідно з чотирнадцятим віршем одинадцятого розділу книги Даниїла, саме Рим утверджує видіння. Ключем, що зводить ці лінії воєдино, є битва за Ніневію.

У нашій наступній статті ми почнемо зводити до купи попередні п'ять статей, присвячених лихам дев'ятого розділу Об'явлення.